కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రాయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ ఉంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ ఉంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 2016 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

పెండ్లి

'ముహూర్తం దగ్గరవుతున్నది' కవిత చెప్పింది.

'చాలా ఆదుర్దాగా ఉంది'

'ఎందుకు?'

'నీ తలమీద చేయి పెట్టగలిగే అవకాశం కదా?'

'పాత జోకు'

'విషయం కొత్తదే'

'నేనూ ఆలోచిస్తున్నాను'

'ఏంటి?'

'నా తలమీద చెయ్యిపెట్టినప్పుడు కొత్త ఆలోచనలు వస్తాయా లేక ఉన్న ఆలోచనలు ఆగిపోతాయా అని'

'పోనీ ఒకసారి చెయ్యి తలమీద పెట్టి చూడనా? ప్రాక్టీస్?' కవిత చిత్రంగా నవ్వింది.

'ఓ పని చెయ్యండి.'

'చెప్పు. తల కొద్దిగా నొప్పిగా ఉంది'

'అయితే?'

'తల మీద గట్టిగా అదిమి పట్టి ఒత్తండి. తగ్గిపోవచ్చు'

'అంటే మసాజ్ చెయ్యాలా?'

'కాదు. ఒకరికొకరు...'

'ఓహో...'

'ఆలోచన వస్తోంది'

'రానీ. చెయ్యి పెట్టకుండానే వస్తోంది. గుడ్'

'ఊ. ఉండండి. వధూవరులు ఇరువురూ ఒకరి తలమీద ఒకరు చేతులు పెట్టి సిగ్గుతో తలవంచుకుంటే అసలు ఆ దృశ్యం ఎలా ఉంటుంది?'

'ఆలోచించాలి. నీకేదో బొమ్మ కనిపిస్తున్నట్లుంది'

'అవును. ఇద్దరూ కలిసి ఆలోచనల పల్లకీ కట్టుకుని అనుకోని భావనలకు పరుగులు తీస్తున్నట్లుండదూ?'

'.....'

'ఈసారి ఎందుకో బొమ్మలు కనిపిస్తున్నాయి' కవిత చెప్పింది.

'ఏ కళారూపమైనా తొలుత మనసులో చూపించేది చిత్రమే!'

'దృశ్యంలోంచి అదృశ్యం - చెబుతాను'

'వెరీ గుడ్'

ఇంద్రధనసు

ఏడడుగులు ఏర్పరచిన దారివెంట ఏడు వర్ణాలు

కదిలిస్తే అంతా శ్వేత వర్ణమే!

చిత్రంగా - కలలన్నిటికీ కాంతే ముగింపు!

యుగళ గీతంతో సాగే జీవితం...

మరో యోగ సాధనే మరి.

చరిత్రలో మరో రమ్యమైన సంపుటి

ఒద్దికగా చేసుకునే ఒప్పుకోలు ఓ మధురమైన తంతు.

మంగళవాయిద్యాలు, మర్యాదలు, మన్నింపుల మధ్య మనదైన ఈ పయనం ఏ అలౌకిక తీరంవైపో!'

పెండ్లి

'ఈ సాయంత్రం నిన్ను ఒకరింటికి తీసుకుని వెళతాను' అన్నాను.

'ఎవరాయన? నెత్తిన చేతులు పెట్టే స్వామీజీయా?'

'నోనో. చాలా గొప్పవాడు. అంటే కళాకారుడు.'

'ఇప్పుడాయన ఎందుకు మనకి?'

'పెళ్లి గురించి చెబుతాడు'

కవిత బండి దిగిపోయింది. రెండు చేతులూ నెత్తిన పెట్టుకుంది. అటుపోతున్న ఆటో అతను ఆగాడు.

'మేడమ్?'

అక్కరలేదన్నట్లు చెయ్యి ఊపింది కవిత.

'నేనుండగా నిన్ను ఎలా ఆటో కావాలా అని అంటాడు?' అడిగాను.

'నన్ను ఆటో కోసం దింపినట్లు అతను అనుకున్నాడు'

'కరెక్ట్. అంటే లిఫ్ట్ ఇచ్చేవాడిలా ఉన్నానన్నమాట!' చెయ్యి అడ్డు పెట్టింది.

'సార్! అతను వెళ్లిపోయాడు. పోనీ పట్టుకుని అడుగుదామా?'

'బండెక్కు. సుందరంగారి వద్దకు తీసుకుని వెళతాను' బండి ఎక్కింది.

'మనం పెళ్లి చేసుకుందాం' చెప్పింది.

'వెరీ గుడ్'

'పెళ్లి గురించి అదే అర్థమవుతుంది'

'కరెక్ట్'

'ఈ స్వామీజీ ఇంటికి ఎందుకు?'

'పెళ్లి గురించి అదే అర్థమవుతుందన్నావు'

'కరెక్ట్'

'కానీ ఇలా అర్థమయ్యే అవకాశం మరల రాదు'

'ఆయన ఏంటి? ప్రవచనం చేస్తాడా?'

'లేదు. అసలు మాట్లాడగలడో లేడో చూడాలి'

'ఓ. పెద్దవారా?'

'అవును'

సుందరంగారింట్లో వరండాలోని ఓ బల్ల ఉయ్యాల గాలికి అటూ ఇటూ కదులుతోంది. ఈ వయోవృద్ధుడు అసలు ఎవరినీ గుర్తుపట్టడం కూడా లేదు. కానీ అందరూ తెలిసినట్లే, జనజీవన స్రవంతిలో ఉన్నట్లే అన్ని మాటలు మాట్లాడుకున్నాడని తెలిసింది. గేటు తీసి లోనకి నడిచాం. మమ్మల్ని చూసాడో లేదో కూడా తెలియదు. చేతి కర్రతో ఉయ్యాలను ఓ తోపు తోసాడు.

'నన్నెవరూ ఈ ఉయ్యాల ఎక్కనీయరు' చెప్పాడు.

'ఎందుకని?' అడిగాను.

'నా ఎముకలు లోపల విరిగిపోయి ఉన్నాయని చెబుతున్నారు.' ఇంతలో వాళ్ల అబ్బాయి వచ్చాడు. మమ్మల్ని పలుకరించి లోపలికి తీసుకు వెళ్ళాడు.

'కూర్చోండి సార్. ఆయన ఈ మధ్య ఈ లోకంలో ఉండటం లేదు. ఏదో ధోరణి మాటలు మాట్లాడేస్తూ అలా కాలం వెళ్లదీస్తున్నారు.'

సుందరంగారికి దాదాపు తొంభై నాలుగు సంవత్సరాల వయసుంటుంది. కాకపోతే మంచి హుషారుగానే కనిపించారు. గబగబా లోపలికొచ్చి మా ఇద్దర్నీ చూసారు.

'అవతల ప్రక్కన రోడ్డులోంచి అలా వెళ్లి తిరుగుతాడు వాడు', అన్నారు. ఎవరు అని అడగబోయి వాళ్ల అబ్బాయిని చూసి ఆగిపోయాను. ఆయన అప్పటికప్పుడు ఏదో ఉపనిషత్ వాక్యం చెప్పినట్టు చిరునవ్వు నవ్వి మళ్లీ వరండాలోకి వెళ్లిపోయారు.

'నా కాబోయే సతీమణి..కవిత' అన్నాను.

'ఈయన విజయ్. సుందరంగారి కుమారులు.'

కవిత నమస్కారం చేసుకుని అటూ ఇటూ చూస్తోంది. ఈ వింత వాతావరణం అర్థంకావటంలేదు.

'సుందరంగారు గొప్ప కళాకారులు...' చెప్పాను '...వారి చిత్రాలకు నేను చాలాసార్లు వ్యాఖ్యానాలు చేసి యున్నాను'

ఇంతలో ఆయన మరల లోపలికి వచ్చారు.

'పిల్లలు గాలి పటాలు ఎగరేస్తూ ఉంటారు...', అన్నారు చేతులు పైకిపెట్టి,'... అవి డాబామీద అలా వచ్చి పడుతూ ఉంటాయి. పరుగులు పెడుతూ ఉంటారు. పడిపోతూ ఉంటారు. ఎలా?'

అలా చూస్తూ కూర్చున్నాం.

ఆయన టి.వి వైపు తిరిగారు. అందులో క్రికెట్ మాచ్ వస్తోంది.

'నన్ను గుర్తుపట్టలేదు' చెప్పాను.

'చెప్పానుగా...' విజయ్ చెప్పాడు, '....ఆ స్థితి దాటి పోయింది. ఎంతో ప్రయత్నం చేసి చూసినా గుర్తొచ్చినట్లు తల ఊపి పేరు కూడా రెండు సార్లు పలికి మరేదో అర్థం కానిదంతా మనకు చెప్పి అలా ఎటో వెళ్లిపోతారు.'

ఇద్దరం ఒకళ్ల మొహాలొకళ్లు చూసుకున్నాం. కవిత ఎంతో బలవంతంగా నవ్వు ఆపుకుంటోందని అర్థమవుతోంది.

'రండి' అన్నాడు విజయ్.

ఇద్దరం లేచి లోపల సుందరంగారి చిత్రాలను చక్కగా అమర్చిన ఓ పెద్ద హాల్లోకి తీసుకుని వెళ్లాడు.. ఎందుకో ఓ చిత్రమైన ఆలోచన వచ్చింది.

ప్రతి వ్యక్తి ఓ మహా మ్యూజియమ్..., అనుకున్నాను, లోపల కదిలే ఆలోచనలు అద్భుతాలు. వ్యక్తిత్వమనేది చివరికి మిగిలిపోయే ఓ సంగ్రహాలయం

వయసుకు ఓ క్యూర్, మనసులాంటి మ్యూజియమ్‌కు ఓ క్యూరేటర్... రెండు కష్టమే.

తలుపు తెరిచారు. కొన్ని వందల చిత్రాలు ఎంతో శ్రమపడి చక్కగా దుమ్ము లేకుండా, పట్టకుండా నలుగురూ చూసే విధంగా ఉన్నాయి. నా వ్యాఖ్యానాలను చక్కగా వ్రాయించి ఆయా చిత్రాల క్రింద నా పేరుతో సహా కార్డ్ బోర్డుల మీద అతికించారు. హాల్లో ఓ మూల ఓ చిన్న పార్టిషన్ ఉంది. ప్లైవుడ్‌తో ఉన్న పార్టిషన్ ఓ చిన్న కళ్యాణమంటపంలా ఏర్పాటు చేసారు. దానిమీద 'పెండ్లి' అనే మాట సూర్యబింబం మీద ఉదయ రవిచంద్రికరాగంలా మెరుస్తోంది...

'ఇదేంటి?' అడిగాను.

'ఆయన ఆరోగ్యం బావున్నప్పుడు ఎందుకో కొన్ని ప్రత్యేకమైన చిత్రాలను ఎంచుకుని ఇందులో ఏర్పాటు చేయించారు. రండి' అంటూ లోపలికి తీసుకుని వెళ్లాడు.

సుందరంగారు ఆ హాల్లోకి వచ్చి ఎవరితోనో చెబుతున్నట్లు చెబుతున్నారు, 'రెండురోజులు ముగ్గు బాగా వేస్తుంది ఈ పనమ్మాయి. మూడోరోజు దానిష్టం! అన్నీ మూడ్ బట్టే. లోకమంతా నాలాగా తయారయితే నన్నెవరు బాగు చెయ్యాలి?'

ఎడమ ప్రక్క మొదటి చిత్రంలో ఒక జీబ్రా క్రాసింగ్ కనిపిస్తోంది. దానిమీద ఒక జంట చేతులు పట్టుకుని రోడ్డు దాటుతున్నారు. జంటలోని ఆడపిల్ల ఒక అమ్మాయికి ఫోటో తీసినట్లుంది. మగవాడు పెయింటింగ్ వేసినట్లుంది. అమ్మాయి భయపడుతున్నట్లుంది. క్రింద ఏం వ్రాసుందోనని చూసాను.

'ఏడడుగుల సంబంధం అంటే ఏమో, అనుకున్నాను. ఇలా ఓ రోజు బెదురుతూ రోడ్డు దాటే ప్రయత్నం చేస్తున్న ఈ అమ్మాయి చెయ్యి ఎందుకు పట్టుకున్నానో పట్టుకుని రోడ్డు దాటించాను. అలా ఏడు రోజులు రోడ్డు దాటించినందుకు ఓ సోమవారం రోజున అలా నిలబడి ఆలోచిస్తోంది ఆ అమ్మాయి. తల వంచుకుని కేవలం కళ్లు పైకి 'విప్పార్చి' కలసి దాటుదామా?' అని అడిగింది.

'ఏంటి?'

'ఏదైనా'!

కవిత చిరునవ్వు నవ్వింది. 'అందుకా మీరు..'

'అందుకు నేను?'

'అలా రోడ్డు క్రాస్ చేసే చోట అలా నిలబడుతూ ఉండేవారా?'

'ఎవరు చెప్పారు?'

'మరో చిత్రం చూద్దాం'

ఈ బొమ్మ కొద్దిగా అర్థం కాకుండా ఉంది. సుందరం వినాయకుడిలా కూర్చున్నాడు. అటూ ఇటూ సిద్ధి, బుద్ధి ఉండవలసిన చోట ఆయన భార్య ఉంది.

దానిక్రింద ఓ వ్యాఖ్య - గుర్తుందా నీరజా? వినాయక చవితి రోజున వీధి చివర పెట్టిన వినాయకుని పందిరి వద్దకు వెళ్లి మైకు శబ్దం తగ్గించమని నాకోసం గొడవ పెట్టుకున్నావు! వాళ్లు ఇంటికి వచ్చి గొడవ చేసినా నన్ను వెనక్కి తోసి నా ముందర నిలబడ్డావు. చివరి రోజు వాళ్లే వచ్చి మంచి చేసుకుని మరల నాలుగు మంచి మాటలు చెప్పమంటే నన్ను నువ్వే మైకు ముందుకు సాగనంపావు! భర్తకు భార్యయే సిద్ధి, భార్యయే బుద్ధి!

తరువాత ఉన్న పెయింటింగ్ - గౌరీదేవి ఒడిలో శయనించిన శివుడు... ఆయన శిరస్సును చేతితో మెత్తగా తాకుతూ నిద్ర పుచ్చుతోందా అన్నట్లుంది. క్రింద వ్యాఖ్య - ఈ గంగ గోల నీకెందుకు? కొద్దిసేపు నవ్వుకున్నాం.

మరో పెయింటింగ్ ముందు నిలబడి విజయ్ చెప్పాడు. 'సార్, ఇది నేను తీసిన ఫోటో, దీనినే పెయింటింగ్‌గా మార్చారు ఆయన'

నీరజగారు కుర్చీలో ఉన్నారు. వెనుక సుందరం గారున్నారు. ఆమె తలను రెండు చేతులతో ఎందుకో పట్టుకునున్నారు.

'మా అమ్మ ఎప్పుడూ ఆయన చేతిని తీసుకుని ఎందుకో ఆవిడ తలమీద పెట్టుకునేది. ఎందుకో హాయిగా ఉంటుందనేది!'

ఇద్దరం చాలాసేపు ఆ చిత్రాన్ని చూసాం.

'కళ్ల డాక్టర్ రమ్మంటున్నాడు' వెనుక నుండి వినిపించింది. సుందరంగారున్నారక్కడ - ఎవరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

'అతనికి చెప్పు, ఇప్పుడు రాలేనని.'

'అలాగే'

ఆయన వెళ్లిపోయాడు. ఆయన గీసిన బొమ్మల మధ్య మమ్మల్ని చూసి కూడా ఈ లోకంలోకి ఆయన రాకపోవటం ఆశ్చర్యం అనిపించింది.

మరో పెయింటింగ్ కొద్దిగా కిటికీకి దగ్గరగా ఉంది. ఆస్పత్రి వార్డులో ఓ బెంచీ మీద ఒంటరిగా ఓ ఫ్లాస్క్ పట్టుకుని కూర్చున్నారు సుందరంగారు.

'నా చెయ్యి తలమీద గట్టిగా పెట్టుకుని నన్ను చూసి లోపలికి వెళ్లావు కానీ నన్ను ఆ బాదం కాయ కళ్లతో చూసి గుర్తుపట్టేలా ఇవతలకి రాలేదు.'

'సార్...', విజయ్ చెప్పాడు, '....అది బాగా ఆరోగ్యం క్షీణించిన సమయం. ఆ రోజు నుంచీ స్పృహలోనే ఉంటుంది కానీ ఆవిడ ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉంటుంది. ఎప్పుడో నవ్వుతుంది, గట్టిగా శ్వాస పీల్చి నిద్రపోతుంది.'

ఇటు తిరిగి మరి కొన్ని చిత్రాలు చూసి ఓ చిత్రం దగ్గిర ఆగిపోయాం. ఆ పెయింటింగ్ మీద ఓ చిన్న తెర ఉంది.

'నీ జీవితం, నా జీవితం ఇలా ముడిబడతాయనుకోలేదు' అని వ్రాసి ఉంది. తెరపైకి తీసాం.

రెండు పిచ్చుకలు బ్రహ్మముడిలా తోకలు ముడివేసుకుని ఉన్నాయి. ఓ చిన్ని గూడులోంచి అటూ ఇటూ తొంగిచూస్తున్నాయి.

చెట్టుకొమ్మల నిండా ఎర్రని పూలు మంత్రాలు చదువుతున్నట్లున్నాయి. కొన్ని అక్షతలలా క్రిదకి రాలుతున్నాయి.

'జాగ్రత్తగా చూడండి...' అన్నాడు విజయ్. '... ఈ చిత్రం ముందర ఎందరెందరో నిలబడ్డారు. లక్షల్లో మాట్లాడారు. మేం అమ్మలేదు.'

'వద్దు. ఇది సామాన్యంగా లేదు'

'పూర్తిగా చూసారా?'

అర్థం కాలేదు. జాగ్రత్తగా చూస్తే తెలిసింది. ఆ చెట్టు ఆకుల మాటున ఉన్న ఆకాశపు రంధ్రాలలో ఇద్దరి బొమ్మలూ తొంగి చూస్తున్నట్లున్నాయి.

'అయ్యబాబోయ్' అంది కవిత.

'ఇది ఆయన గీసిన చివరి చిత్రం', విజయ్ చెప్పాడు. కాకపోతే ఆ కాన్వాస్ అక్కడున్న చివరి కాన్వాస్ కాదు. దాని ప్రక్కన మరో రెండున్నాయి.

నదిలోకి ఓ గట్టు సగం దూరం వరకు కనిపిస్తోంది. అటు సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడు. గట్టు చివర ఓ జంట చేతులు పట్టుకుని అటు తిరిగి నిలబడి ఉన్నారు. సప్తవర్ణాల ఇంద్రధనువు ఆ గట్టు చివరినుండి అవతలకి వారధి కట్టినట్లుంది.. ఈ పెయింటింగ్ గుర్తుకొచ్చింది. కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం దీనికి నన్ను వ్యాఖ్య అడిగారు సుందరంగారు. దాని క్రింద నా మాటలు చూసి విచిత్రమైన అనుభూతికి లోనయ్యాను.

'కలయికకు ఓ తంతు, కలలకు ఓ అంతు మరి ఎక్కడివో

ఏడడుగుల వారధితో ఏడేడు భువనాలను ఎన్నేండ్లలో తాకాలనో

కాలం పన్నిన వలలోని వలయాన్ని సరిజోడుతో జలక్రీడగా మార్చాలనో

గోడల మీద బొమ్మలవి కావు, గాలికూగే పటాలు కావు, గాలి పటాలు కావు,

కలసి సాగే జీవితాలు చిత్రాలు, విచిత్రాలు, చరిత్రకు వదిలిన సంపుటాలు'

దీని క్రింద సుందరంగారి దస్తూరిలో ఏదో వ్రాసి ఉంది. జాగ్రత్తగా చదివాను.

అర్థంకాని దానికి బార్డర్ గీయి - అందమైపోతుంది, ఆనందం మిగులుతుంది అని చెప్పిన సోదరుడు (అక్కడ నా పేరుంది)కి ఈ చిత్రం అంకితం!'

ఇద్దరం ఒకళ్ల మొహాలొకళ్లు చూసుకున్నాం.

'ఆకాశం ఇవాళ నిర్మలంగా ఉంది..', వెనుక నుండి వినిపించింది. సుందరంగారు మరోసారి లోపలికి వచ్చినట్లున్నారు, '....గాలిలో తేమ 42 శాతం, సముద్రంలోకి వెళ్లేవారికి సూచనలేమీ లేవు. రేపు ఆకాశవాణిలో పెద్దగా కార్యక్రమాలేవీ లేవు. పడుకోండి', అని చెప్పి వెళ్లిపోయారు.

ముగ్గురం నవ్వుకున్నాం. ప్లై వుడ్‌తో చేసిన ఆ అంతర్భాగం చివరికి వచ్చాం. తలుపు దగ్గర ఓ చిన్ని చిత్రం ఉంది. వరుసగా పైకి తీసుకుని వెళ్లేమెట్లున్నాయి. అలసిపోయిన ఓ జంట మధ్యలోని మెట్టుమీద అటు తిరిగి కూర్చునున్నారు. మెట్ల పైన ఏదీ లేదు..

'ఏదో గుడి వుందట!' క్రింద వ్రాసి ఉంది.

ముగ్గురం డ్రాయింగ్ రూంలోకి వచ్చాం. బరువుగా కూర్చుని ఆలోచిస్తున్నాం. విజయ్ కాఫీ తీసుకుని వచ్చాడు. అతనూ కూర్చున్నాడు.

'ఆ పిచ్చుకల బొమ్మ గీసిన తరువాత ఎందుకో పెద్దగా మాట్లాడటం మానేసారు. రోజూ అమ్మను మాట్లాడించే ప్రయత్నం చేసేవారు. ఆవిడ చిన్నపిల్లలా నవ్వేది. దగ్గరకి పిలిచి ఆయన చేయి తలమీద పెట్టుకునేది. ఆ రోజుల్లో ఒకసారి అడిగాను - నాన్నా, ఈ బొమ్మలో ఆ రంధ్రాల ద్వారా ఎందుకు చిత్రీకరించావు? అని! చాలా గట్టిగా నవ్వారు. 'మనకు అన్నీ ఉన్నాయి. పైవాడు ఏదీ తక్కువ చెయ్యలేదు. జాగ్రత్తగా ఆలోచిస్తే మేమిద్దరం ఈ బ్రహ్మరంధ్రాలను దాటేసాం. మా అస్తిత్వాలు అలౌకికాలు!', అన్నారు.

ఆ తరువాత ఆయన క్రమంగా ఆ మాత్రం మాట కూడా తగ్గిపోయింది. బాగా గుర్తు. ఎందుకో ఓ రోజు అమ్మ గదిలోకి వెళ్లి ఆవిడ తలమీద చెయ్యి పెట్టి ఆవిడ చెయ్యి ఆయన తలమీద పెట్టుకున్నారు. ఎందుకో ఇద్దరూ ఎందుకు నవ్వారో, ఎవరి కోసం నవ్వారో తెలియదు..'

ఇద్దరం నీరజగారి గదివైపు వెళ్లాం. ఇల్లంతా కలయ తిరుగుతూ సుందరంగారు అక్కడికొచ్చారు.

'చిన్న కుందేలుండేది ఒకప్పుడు..', చెప్పారు, '...ఇల్లంతా గంతులేస్తూ తిరిగేది. చక్కగా ఆడుకునేది. అలవాటుగా ఈ గదిలో దాక్కునేది!'

నీరజగారు వీల్ చెయిర్‌లో కూర్చునున్నారు. ఆవిడలో ఎటువంటి ప్రతిక్రియా లేదు. ఏదో విని ఏదో అర్థమైనట్లు తల ఊపుతున్నారు.

నమస్కారం చేసుకుని ఇవతలకి వచ్చాం. సుందరంగారికీ నమస్కారం చేసాం. ఆయన చెయ్యి చూపించి ఓ కళాకారుడి అలవాటుగా వేలు కొరుక్కున్నాడు. ఇంటి సింహద్వారం ప్రక్కగా ఓ కిటికీ మీద పాత ఫోటో ఉంది. బ్లాక్ అండ్ వైట్‌లో చాలా మసకగా ఉంది. బక్క చిక్కిన సుందరం చక్కని చుక్కలాంటి నీరజ ఒకళ్ల తలమీద ఒకళ్లు చేతులుంచి మావైపు చూస్తున్నారు.

గేటు దాకా వచ్చాం.

'డాక్టర్లు ఏవంటున్నారు?' అడిగాను.

'రెండు రోడ్లు దాటి కుడి ప్రక్కకు వెళితే అక్కడ వాడు నిలబడి ఉంటాడు', వెనుక నుండి వినిపించింది. నవ్వులేని కవ్వింతగా తోచింది.

'అన్నీ బాగానే ఉన్నాయంటాడు డాక్టర్. ఏం చేస్తాం? వయసు కదా' అని వెళ్లిపోతాడు. సుందరంగారు రెండు చేతులూ వెనుక పెట్టుకుని జాగ్రత్తగా ఇంట్లోకి వెళ్లిపోయారు.

'ఒక్క విషయం అర్థంకాదు..' అన్నాడు విజయ్.

'ఏంటది?'

'ఏం లేదండీ. ఇలా తన ధోరణిలోనే ఉండిపోయే ఈయన ఒక్కోసారి మాములు మనిషిలాగా ఓ రాత్రిపూట వెళ్లి నిదురిస్తున్న ఆవిడ తలను నిమిరి నిశ్శబ్దంగా వెళ్లిపోతారు. ఇదేంటి?'

ఆలోచించాను.

'పెండ్లి అనే విభాగంలోని చిత్రాలు చూసాం కదా? అక్కడే ఉంది సమాధానం. మొదటి చిత్రంలో చివర ఏం వ్రాసుంది? కలిసి దాటుదామా? అనే విన్నపం. అవునా? అంతే!'

కవిత ఏమీ మాట్లాడటంలేదు. బైక్ అలా సాగిపోతోంది.

'దమ్ము కొట్టుకుంటూ బుద్ధుడి విగ్రహాన్ని చూసే ఈ కుర్రాళ్లనడుగు' అన్నాను.

'ఏంటి?'

'అటువంటి దమ్మున్న పెళ్లి చేసుకునే దమ్ముందా?'

'నిజమే. శృతిలేని వాయిద్యాలని వాయిస్తూ, అడుగడుగునా వాదిస్తూ లాజిక్కుల్లో మాజిక్కులు వెతుకుతూ జీవితంలోని మ్యూజిక్‌ను పోగొట్టుకుంటూ బైక్ చక్రంలోకి జారి చిరిగిపోతున్న దుపట్టాలను వెలిక్కి తీసుకునే ఆరాటంలో కూడా పోరాటాన్ని మరవని అమ్మాయిలను మీరూ అడగండి'

'ఏమని?'

'పెండ్లి అంటే ఏమిటి? అని!'

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)

Post your comments